

ἤδη παρὰ Δουκ. (λ. αὐγὸ) ὑπὸ τὸν τύπ. ἀβγότσου-
φλον. Τὸ ἀβγόφλουτο κατατὰ μετάθ. φθόγγ.

Τὸ κέλυφος τοῦ ὄφου ἐνθ' ἀν.: *Ἐμαέρινα τ' ὄβγα καὶ*
τὰ ὄβγοτσέπλᾳ ἐχάσα (ἐμαγείρευσα τὰ ὄβ καὶ τοὺς φλοιούς
ἀπέριψα) Τραπ. || Φρ. *Ἀκόμα τ' ἀβγότσιφλον δὲν ἤβγι*
ἀτ' τ' μὲν τ' (ἀκόμη τὸ ἀβγότσωφλο δὲν ἐβγήκεν ἀπὸ τὴν
μύτιν του. Ἐπὶ ἀνηλίκου ἔχοντος ἀξιώσεις ἀναρμόστους
εἰς τὴν ἡλικίαν του. Ἡ μετὰφ. ἐκ τῶν ἄρτι ἐκκολαφθέν-
των νεοσσῶν) Λέσβ. || Παροιμ. Ἀπὸ τ' ἀβγότσωφλο μαλλί
καὶ ἀπὸ τ' ἀνίχι γάλα (ἐπὶ ἀπόρου καὶ ἀναξιοχρέου ὀφει-
λέτου, παρὰ τοῦ ὁποίου μάταιον εἶναι νὰ περιμένῃ τις
τὴν ἀπόδοσιν τῶν ὀφειλομένων, ἢ ἐπὶ ἐπιχειρήσεως, ἢ
ὁποία οὐδὲν κέρδος φέρει. Ἰδ. ΓΠολίτ. Παροιμ. 2,618,
πβ. καὶ 609) Ἰόνιοι Νῆσ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβγόκουππα.

ἀβγοτσώφλουδο τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβγότσωφλο καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-οὔδι.

Τὸ κέλυφος τοῦ ὄφου: Φρ. *Ἐσπασε σὰν τ' ἀβγοτσώ-*
φλουδο, (ἐπὶ πράγματος εὐθραύστου). Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀβγόκουππα.

ἀβγοτιέρα ἡ, Λεξ. Ἡπίτ. (λ. ἀβγοθήκη καὶ ὠο-
δόχος).

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβγὸ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -τιέρα
ἀποσπασθείσης ἐκ τοῦ κορυφειτιέρα, μπιλλειτιέρα,
φρουτιέρα κττ.

Μικρὸν ἐπιτραπέζιον σκεῦος εἰς σχῆμα ποτηρίου μετὰ
βάσεως, ἐντὸς τοῦ ὁποίου παρατίθεται τὸ βραστὸν ὄν.
Συνών. ἀβγοθήκη 4, ἀβγουλλίερα.

ἀβγουδάκι τό, ἀμάρτ. ἀβγουδάκιν Λυκ. (Λιβύσσ.)
ἀβγουδάκ' Μακεδ. ἀβγουδάτοι Μεγίστ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀβγοῦδι.

1) Μικρὸν ὄν ἐνθ' ἀν.: Ἄσμ.

Νὰ γινήσης τ' ἀβγουδάκιν
ἀποικάτ' ἀπ' τοῦ κλαδάκιν

Λιβύσσ. Συνών. *ἀβγόπικο, ἀβγόπονλλο, ἀβγοῦδι,
ἀβγουλλάκι, ἀβγοῦλλι, ἀβγοῦτσικο. 2) Μεταφ.
ὁ καρπὸς τῆς ἀβγονδεᾶς, ἥτοι τοῦ φυτοῦ μανδραγόρα
(ὀνομασθεῖς οὕτω διὰ τὴν ὄρειδῃ μορφῇ) Μεγίστ.: Φρ.
Θαρεῖς το' ἔφαεν τ' ἀβγονδάτσα (ἐπὶ τοῦ φαινομένου ὡς
πάσχοντος ὑπὸ διανοητικῆς διαταράξεως, διότι ὁ καρπὸς
οὗτος τρωγόμενος προξενεῖ ζάλην). Συνών. ἀβγοῦλλι 2.

ἀβγουδεᾶ ἡ, Μεγίστ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβγοῦδι.

Εἶδη μανδραγόρου καὶ ἰδίως μανδραγόρας ὁ φαρμα-
κευτικὸς (mandragoras officinarum) τῆς τάξεως τῶν
στρυγνοειδῶν (solanaceae), παράγων καρποὺς ὄρειδεις,
«μῆλα οὖοις ἐμπερῇ» (Διοσκορ. 4,76), καὶ ἔχων ρίζας
ἀνθρωποσχήμους, τὸ ἀρχ. ἀνθρωπόμορφον. Συνών. ἀβγα-
ρίνα, ἀβγουλλεᾶ 2, καλάνθρωπος. [**]

ἀβγοῦδι τό, ἀμάρτ. ἀβγοῦδ' Μακεδ. ἀβκοῦιν
Κύπρ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀβγὸ.

Μικρὸν ὄν ἐνθ' ἀν.: Αἰνιγμ.

Μαῦρον γοῖον τὸ μυρτονοῦιν,
ἄσπρον ὅπως ἐν' τ' ἀβκοῦιν,
κότιδινον γοῖον τὸ πιπεροῦιν

(μαῦρον ὡς σμῆνος μικρῶν μυρμηκῶν, λευκὸν ὡς μικρὸν

ὄν, ἐρυθρὸν ὡς μικρὸν πιπέρι. Ὁ βόμβυξ τοῦ μεταξο-
σκώληκος) Κύπρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβγονδάκι.

ἀβγούκλα ἡ, Ἀθῆν. Κρήτ. Κύθν. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβγὸ καὶ τῆς μεγεθ. [καταλ. -ούκλα.
Πβ. καὶ χέρι-χερούκλα κττ.

Μέγα ὄν ἐνθ' ἀν.: *Ἡ ὄρνιθα ἔκαμνε μὴν ἀβγούκλα*
Κύθν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβγομάνα 4.

ἀβγουλεᾶ ἡ, ἀβγονλέα Κάμπ. ἀβγουλεᾶ Ἰων.
(Κρήν.) Κρήτ. Σῦρ. Χίος κ.ἀ. ἀβγουλεᾶ Χίος ἀβγουλεᾶ
Δ. Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβγὸ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ουλεᾶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,245 κέξ.

Ἡ ὄσμη τοῦ ὄφου ἐνθ' ἀν.: *Βρομεῖ ἀβγουλεᾶς Κρήν.*
Μυρίζει ἀβγουλεᾶς Χίος Ἀβγουλεᾶ-ἀβγουλεᾶς μυρίζει Δ. Κρήτ.
Ἀβγουλεᾶ βγάνει αὐτόθ. Ἡ σοῦππα-τὸ πιρουνί κττ. μυρίζει
ἀβγουλεᾶς (διὰ τὴν κατὰ γενικ. σύντ. πβ. τὰ ἀρχ. ὄξω
βύρσης-θυμάτων-ἰων-μύρου-σκοροδίων-ὄων κττ.) Σῦρ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβγίλα.

ἀβγούλλα ἡ, Κάμπ. Κάσ. Μεγίστ. Μύκ. Πελοπν.
(Μάν.) Σίφν. κ.ἀ. ἀγούλλα Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Καταφύγ.
Σέρρ.) ἄγούλλα Μακεδ. (Σέρρ.) ἀβγουῖλλα Καλαβρ.
(Μπόβ.) ἀββοῖλλα Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀβγούλλας ὁ, Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβγοῦλλι.

1) Μέγα ὄν Κάσ. Μύκ. Πελοπν. (Μάν.) Σίφν. κ. ἀ.:
Ἡ κόττα γεννάει καὶ ἀβγοῦλλες! Μάν. || Φρ. Εἶναι μὲν
ἀβγοῦλλα! (ἐπὶ μωροῦ καὶ ἡλιθίου) Σίφν. Ν-νὰ ἀβγοῦλλα!
(φρ. συνοδευομένη καὶ ὑπὸ τοῦ ὑβριστικοῦ σχήματος τοῦ
σφακελώματος) αὐτόθ. (Συνών. φρ. εἶν' ἐν' ἀβγὸ δίκωρο
-καλό! Πβ. ἀβγὸ 1). *Ὡρα νὰ σοῦ ὅρη, ἀβγοῦλλα! (ὥρα*
δὴλ. κακῇ. Ἀρὰ πρὸς ἡλίθιον) αὐτόθ. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀβγομάνα 4. Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀβγοῦλλας καὶ ὡς ἐπών.
σκωπτικὸν Σίφν. Στερελλ. (Αἰτωλ.) 2) Μέγας πασχα-
λινὸς ἄρτος φέρων συνήθως εἰς τὸ μέσον ὄν Κάμπ.
Μεγίστ.: Θὰ κάμη τοῖς ἀβγοῦλλες τοαὶ τὰ κονιοῦρα του
Μεγίστ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβγοκούλ-λα. 3) Κάστανον
ψημένον Καλαβρ. (Μπόβ.) 4) Ἐμβῆμα πρὸς ἄρτυ-
σιν φαγητῶν παρασκευαζόμενον συνήθως ἐξ ὄων Θράκ.
(Αἰν.) Μακεδ. (Καταφύγ. Σέρρ.) 5) Φαγητόν τι διὰ
τὰ βρέφη παρασκευαζόμενον ἀπὸ σεμίδαλιν Θράκ. (Αἰν.)
Μακεδ.

ἀβγουλλάκι τό, κοιν. ἀβγουλλάκιν Χίος (Καρδάμ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀβγοῦλλι. Ὡς πρὸς τὸν τύπ.
ἀβγουλλάκιν παρατηρητέον ὅτι ἐν Καρδαμ. ἐκπίπτει
συνήθως τὸ κ τῶν εἰς -άκι ληγόντων.

1) Μικρὸν ὄν κοιν.: *Ἐλα, παιδάκι μου, νὰ φᾶς ἐν'*
ἀβγουλλάκι Ἀθῆν. κ. ἀ. || Ἄσμ.

Κι ἀπὸ τὴν μαύρην ὄρνιθα κἀνέαν ἀβγουλλάκι
κι ἂν εἶν' κι ἀπὸ τὴν γαλανήν, ἃς εἶναι ζευγαράκι

Κρήτ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀβγουδάκι. 2) Μεταφ.
ὄρχις μικροῦ παιδὸς Σῦρ.: *Εἶναι προσημένο τὸ ἓνα ἀβγουλ-*
λάκι τοῦ μικροῦ. Ἐπρόστηκαν τ' ἀβγουλλάκια του.

ἀβγουλλάς ὁ, Ἀθῆν. Κέρκ. Κρήτ. Παξ. Στερελλ.
(Ἄρτοτ.) κ. ἀ. Θηλ. ἀβγουλλοῦ Ἀθῆν. Ἄνδρ. Κέρκ.
Παξ. κ. ἀ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀβγοῦλλι. Πβ. καὶ νεροῦλλι-νε-
ροῦλλας.

